

סיפורו של זאקי עבדאללה סוואלם

אני גר בבית-להייה, בכניסה לעזה. יש לי שנים-עשר ילדים. ארבעה מהם נשואים. אנחנו בבית גרים: אני, אשתי, שמונה ילדים ואמא שלי. אני בא כל יום לעבודה בשעה 5.15 ומסיים בסביבות השעה 15:00. אני חוזר הביתה כל יום.

בשנת 1969 עבדתי בפרדס "רסקו". היה פה הגנה גולדשטיין ז"ל, שגר במקום של אילן בר. הוא הביא אותי כפעם הראשונה לניר-ישראל. עשיתי לו ניקיון בחצר, גינון חדשא. נכנסתי למזכירות, היה פה מזכיר, פדור יהודה שמו, והוא רצה שאני אתחיל לעבוד בגינון ואני הסכמתי. עשינו הסכם, ומאז ועד היום אני עובד כאן. אני עובד בכל: גינון, צבע, בקיצור בכל דבר. 29 שנים אני עובד במושב, ואני זוכר את הילדים שהיו אז בגן, והיום יש להם ילדים בגן.

אני זוכר הרבה דברים: כשעשו את הכניסה למושב חפרתי בורות, והביאו את האנשים לשתול שתי שורות של עצי דיתים. באותו זמן אהוד רייך וצפיר עברו מלמעלה עם מטוס חרקו סוכריות. במושב עשו כשישים חדשים, ובנו

בית כנסת חדש. אנחנו עשינו גינון בבית העלמין, בדרך לפרדס נטענו שורה של עצים. כשאני הגעתי למושב הגינה של בית העם הייתה קטנה מאד; יחד עם אברם עשינו את הכניסה למרפאה, וגם שתלנו דשא.

אני מתייחס אל האנשים במושב כמו משפחה, והם מתייחסים אלי כאחד מהם, וזה באמת משמח אותי מאד. בשנת 92 קחתה לי תאונה בעבודה, כשהייתי על סולם וצבעתי. לקחו אותי לבית חולים באשקלון ושכבתי בבית חולים 20 יום. אנשים מהמושב באו לבקר אותי בבית החולים, כל כך שמחתי שבאו לבקר אותי, עד שלא זכרתי שאני חולה כל כך.

הראשון שבא לבקר אותי בבית החולים היה רבל ברוך ז"ל. ביקשתי ממנו היה להביא את המשפחה שלי לבקר אותי, בגלל שאסור היה לתת להם להיכנס לבית החולים. אז הוא אמר לי: "אני אעשה מאמץ כדי להביא את המשפחה שלך לכאן". ולמחרת הגיעו אלי לבקר אותי אמא שלי, אשתי וכל שאר המשפחה שלי.

במלחמת יום הכיפורים עבדנו פה, והיו כמה ימים שלא עבדנו, כי לא

יכולנו לברוא. ואחר כמה ימים אני שומע, שאח של דבורה נפל במלחמה. המשפחה הזאת הייתה איתי ביחסים טובים. במלחמת המפרץ גם כן הייתי עובד כאן. אטמתי חלונות במזכירות. ביום שהתחילה המלחמה, אסור היה לי להגיע לעבוד. אז לא הגעתי לעבודה. גם בבית הכנתי חדר אטום. אטמתי חלונות, פחדתי מהחיים. כל אחד פחד על החיים שלו. וישבנו בבית שבועיים עד שלושה שבועות, ואחר זה הכל חזר לקדמותו.

אני המפתנס היחידי של המשפחה שלי, ויש לי לחץ גבוה במיוחד בזמן האחרון, כי הבן שלי לומד רפואה ברוסיה. הוא צריך הרבה כסף ללימודים. במקום שאני גר, כולם יודעים שאני עובד אצל יהודים. היה זמן מסוים, שהיה אסור לעבוד אצל יהודים. מי ששאל אותי: "למה אתה עובד אצל יהודים?" אני הייתי מדבר אתו ואומר לו: "למה לא ללכת לשם? אתה יכול לתת לי משכורת, כדי שאני לא אלך לעבוד? אני לא יכול לשבת בבית בלי לעשות כלום. בן אדם הולך לעבוד כדי לפתנס את המשפחה שלו. אז למה שאני לא אעבוד בשביל כסף? אז זוהי העבודה שלי. יש לי משפחה." אז לבסוף אמר לי: "אתה צודק."

כמעבר הגבול זה בסדר. לא היו שמים לב למבוגרים. רק פעם אחת אמרתי לאיזה חייל "בוקר טוב", והוא נתן לי מכה עם המקל ואמר לי: "אני לא רוצה את הבוקר טוב שלך". אז שתקתי וחשבתי, שאולי משהו עם החייל לא בסדר. גם אצלנו יש רעים ויש טובים.

אני עובד פה כבר 29 שנים. פעם בא אלי אחד מניצנים ורצה שאני אעבוד שם ולא רציתי. רציתי רק בניר-ישראל.